

Sygn. akt I ACa 4/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Lidia Sularzycka (spr.)

Sędziowie: SA Zbigniew Cendrowski

SO (del.) Małgorzata Mączkowska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Lach

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2013. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko R. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 sierpnia 2012 r., sygn. akt XVI GC 801/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 (pierwszym) w ten sposób, że kwotę 34.989,60 zł (trzydzieści cztery tysiące dziewięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy) obniża do kwoty 5.490,00 zł (pięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt złotych) i oddala powództwo w zakresie kwoty 29.499,60 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy) oraz kwotę 13.760,47 zł (trzynaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt złotych czterdzieści siedem groszy) obniża do kwoty 2.038,84 zł (dwa tysiące trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) i oddala powództwo w zakresie kwoty 11.721,63 zł (jedenaście tysięcy siedemset dwadzieścia jeden złotych sześćdziesiąt trzy grosze);

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od A. P. na rzecz R. T. kwotę 2.972 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

I ACa 4/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21.08.2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie z powództwa A. P. przeciwko R. T. o zapłatę kwoty 137.562,92 zł i odsetek od niej: 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę należności głównej w wysokości 34.989,60 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe na dzień 30.06.2011 r. w wysokości 13.760,47 zł; 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne.

Powód prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą: (...) A. P., której zakresem działalności objęty jest transport drogowy towarów oraz pozostały transport lądowy pasażerski, gdzie indziej nie sklasyfikowany. Pozwany prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą: (...)R. T., której zakresem działalności objęty jest transport drogowy towarów oraz działalność pozostałych agencji transportowych. W 2008 r. strony łączyły stosunku handlowe. W ramach tego zawarły one umowę dzierżawy ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), zgodnie z którą powód oddał pozwanemu ciągnik do korzystania, zaś pozwany – dzierżawca zobowiązał się płacić miesięcznie umówiony czynsz w kwocie 1.500,00 zł netto (1.830,00 zł brutto). Tytułem kaucji za dzierżawę ciągnika pozwany zapłacił powodowi kwotę 5.000,00 zł. Ponadto, strony łączyła umowa o świadczenie usług spedycyjnych polegająca na organizowaniu przez powoda na rzecz pozwanego przepraw promowych.

Z tytułu czynszu dzierżawnego za korzystanie z ciągnika siodłowego powód wystawił pozwanemu następujące faktury VAT: nr (...) z datą płatności na dzień 07.09.2008 r., nr (...) z datą płatności na dzień 08.08.2008 r., nr (...) z datą płatności na dzień 07.07.2008 r., nr (...) z datą płatności na dzień 06.06.2008 r., nr (...) z datą płatności na dzień 08.05.2008 r., nr (...) z datą płatności na dzień 05.04.2008 r., nr (...) z datą płatności na dzień 07.03.2008 r.

Tytułem zapłaty należności za czynsz dzierżawny wynikający z faktur nr (...) pozwany zapłacił powodowi kwoty po 830,00 zł odpowiednio w dniach 15.05.2008 r. oraz 15.04.2008 r.

Z tytułu zapłaty za usługę spedycyjną powód wystawił pozwanemu następujące faktury VAT: nr (...) na kwotę 1903,20 zł z datą płatności na dzień 10.08.2008 r., nr (...) na kwotę 5.709,60 zł z datą płatności na dzień 10.07.2008 r., nr (...) na kwotę 3.806,40 zł z datą płatności na dzień 10.06.2008 r., nr (...) na kwotę 5.709,60 zł z datą płatności na dzień 10.05.2008 r., nr (...) na kwotę 5.709,60 zł z datą płatności na dzień 10.04.2008 r., nr (...) na kwotę 6.661,20 zł z datą płatności na dzień 10.08.2008 r.

Ponadto powód refakturował koszty paliwa.

Pozwany nie uregulował należności wynikających z opisanych powyżej faktur VAT, natomiast dokonując szeregu przelewów bankowych na rzecz podmiotów współpracujących z powodem oraz posiadających w stosunku do niego określone wierzytelności – uregulował pewne zobowiązania powoda. Pismem z dnia 06.03.2009 r. poinformował powoda, że nie posiada względem niego żadnych zobowiązań finansowych. Wobec nieuregulowania faktur, pismem z dnia 20.01.2010 r. powód wezwał pozwanego do ich zapłaty, załączając szczegółowe wyliczenie należności, w tym wyliczenie odsetek. W związku z brakiem reakcji na powyższe wezwania, powód zawiadomił Urząd Skarbowy oraz pozwanego o wszczęciu procedury odzyskania podatku VAT z tytułu faktur stanowiących przedmiot niniejszego postępowania. Następnie zawiadomił pozwanego o dokonaniu korekty deklaracji należnego podatku VAT z tytułu niezapłaconych faktur VAT. Pozew wniósł dnia 07.07.2011 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego powództwo jest częściowo zasadne.

Rozpatrując podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń z umowy spedycji (faktury nr (...)) Sąd wskazał na art. 803 § 1 i 2 kc - zgodnie z którym roszczenia przedawniają się z upływem 1 roku od wykonania zlecenia, i na art. 118 kc - z którego wynika, iż termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata. W świetle powyższego przyjął, iż przedawnieniu uległy roszczenia powoda w zakresie wystawionych faktur spedycyjnych nr (...) na kwotę 1.903,20 zł oraz nr (...) na kwotę 5.709,60 zł. Pozostałe należności za faktury nr (...) są zdaniem, Sądu Okręgowego, wymagalne, a co do nich pozwany nie wykazał, aby dokonał za nie zapłaty.

Rozpatrując podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń z umowy dzierżawy ciągnika (faktury nr (...)) Sąd wskazał, że należności z tego tytułu przedawniają się z upływem lat 3, a zatem przedawnieniu uległy roszczenia związane z fakturami nr (...). Pozostałe należności z faktur nr (...) z terminem płatności na dzień 07.09.2008

r., nr (...) z terminem płatności na dzień 08.08.2008 r. i nr (...) z terminem płatności na dzień 07.07.2008 r. są wymagalne.

W odniesieniu do roszczeń związanych z żądaniem zapłaty za zwrot kosztów paliwa i opłat drogowych, zdaniem Sądu Okręgowego, powód nie przedstawił żadnego dowodu na poparcie swoich twierdzeń w tym zakresie, w tym że pozwany jest zobowiązany do uiszczania należności z tytułu opłat paliwowych.

Pozwany z kolei, podnosząc, iż roszczenia powoda wygasły wskutek ich zaspokojenia, według Sądu Okręgowego, nie przedstawił żadnych dowodów na to, że powód wyraził zgodę na spełnienie przez pozwanego innych świadczeń w zamian za świadczenia wynikające z wystawionych faktur VAT.

Nie podlegały zatem uwzględnieniu zgłaszane przez pozwanego przelewy bankowe na rzecz podmiotów współpracujących z powodem oraz posiadających w stosunku do niego określone wierzytelności: (...), (...), Handlowy (...) sp. z o.o., J. B., (...) s.c. Biura (...), (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) D., (...) sp. z o.o., B. R.(...), (...) sp. j., (...) SERWIS (...).

Sąd zaznaczył, iż z uwagi na cechujący postępowanie w sprawach gospodarczych formalizm i zasadę koncentracji materiału dowodowego powód i pozwany byli obowiązani podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie już –odpowiednio - w pozwie i sprzeciwie od nakazu zapłaty pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania (art. 479¹² § 1 kpc, art. 503 §1 kc).

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 34.989,60 zł, na którą to należność składają się następujące faktury VAT nr (...) na łączną kwotę 29.499,60 zł z tytułu spedycji oraz nr (...), (...), (...) z tytułu dzierżawy ciągnika.

Ponadto Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 kc skapitalizowane odsetki ustawowe od w/w faktur na dzień 30.06.2011 r. w wysokości 13.760,47 zł. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił jako niezasadne.

Apelację do powyższego wyroku złożył pozwany zaskarżając go w części zasądzonej od pozwanego na rzecz powoda kwotę należności głównej w wysokości 34.989,60 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe na dzień 30.06.2011 r. w wysokości 13.760,47 zł (pkt 1 wyroku).

Apelujący zarzucił kwestionowanemu orzeczeniu naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

-naruszenie art. 321 kpc poprzez zasądzenie na rzecz powoda odsetek skapitalizowanych na dzień 30.06.2011 r. podczas gdy powód w pozwie (punkt 2 pozwu) jednoznacznie zażądał jedynie odsetek ustawowych naliczonych od daty wymagalności wskazanej na poszczególnych fakturach do dnia zapłaty;

-art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 232 kpc poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, polegające na dowolnym przyjęciu, że pozwany zobowiązał się płacić z tytułu dzierżawy czynsz miesięczny w wysokości 1.830,00 zł brutto, podczas gdy pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia wysokości dochodzonych roszczeń, a powód nie przedstawił egzemplarza umowy, z której przyjęta przez Sąd Okręgowy wysokość miałyby wynikać;

-art. 233 § 1 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na błędnym wyprowadzeniu wniosku, iż datą płatności za fakturę nr (...) był dzień 10.08.2008 r. , podczas gdy z treści tej faktury wynika data 31.03.2008 r., a co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia możliwego terminu przedawnienia roszczeń z tej faktury;

-art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 229 kpc przez dowolną a nie wszechstronną ocenę dowodów, polegające na nieuwzględnieniu w rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego treści odpowiedzi powoda na sprzeciw pozwanego, w którym powód przyznaje, iż pozwany zapłacił mu kwotę 156.647,06 zł, natomiast dochodzona pozwem kwota ma wynikać z

bliżej niezrozumiałego „rozdzielenia” przez powoda „spraw prywatnych” i „spraw gospodarczych” oraz pomówienia o rzekome „zagarnięcie” przez pozwanego kwoty 385.294,58 zł;

-art. 233 § 1 kpc przez błędne ustalenie faktyczne, iż z wyciągów bankowych pozwanego nie wynika z jakiego tytułu przelewy te wykonano, podczas gdy z treści tych przelewów jednoznacznie wynika na czyją rzecz i za jakie świadczenie dana płatność była regulowana;

-art. 217 § 2 kpc w zw. z art. 227 kpc, polegające na pominięciu wniosków dowodowych pozwanego z umowy rachunku bankowego oraz dokumentów wskazanych w załączniku nr(...) do sprzeciwu od nakazu zapłaty, na okoliczności w nim wymienione, podczas gdy przeprowadzenie tych dowodów i ich wszechstronne rozważenie łącznie z wyciągami bankowymi pozwanego pozwalałoby na dokonanie prawidłowego ustalenia stanu faktycznego w zakresie i zgodą powoda;

- art. 233 § 1 kpc przez błędne ustalenie faktyczne odnośnie faktur, w stosunku do których pozwany podniósł zarzut przedawnienia, a polegające na nieuwzględnieniu w ich wyliczeniu faktur nr (...), podczas gdy w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wyraźnie objął zarzutem przedawnienia również i te faktury;

-art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 316 § 1 kpc przez błędne ustalenie faktyczne odnośnie terminów wymagalności należności za faktury (...), bowiem każda z wyżej wymienionych faktur, zgodnie z ich treścią była wymagalna przeszło 3 lata przed wniesieniem pozwu, a zatem wobec podniesienia zarzutu przedawnienia przez pozwanego nie mogły być wymagalne w chwili orzekania i nie mogły stanowić podstawy do zasądzenia roszczenia na rzecz powoda;

-art. 233 § 1 kpc przez błędne ustalenie sumy należności wynikającej z faktur (...), którą Sąd Okręgowy określił na kwotę 34.989,60 zł, podczas gdy prawidłowy wynik rachunkowy powinien wynosić 27.376,80 zł oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez nieuwzględnienie w działaniach rachunkowych uregulowanej przez pozwanego kwoty 5.000,00 zł, mimo prawidłowego ustalenia przez Sąd Okręgowy, iż kwotę tę pozwany rzeczywiście zapłacił.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Powód wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja podlegała uwzględnieniu w przeważającej części, część jednak zarzutów była z gruntu nietrafna.

Zarzut naruszenia art. 321 kpc poprzez zasądzenie na rzecz powoda odsetek skapitalizowanych na dzień 30.06.2011 r. podczas gdy powód w pozwie jednoznacznie żądał jedynie odsetek ustawowych naliczonych od daty wymagalności wskazanej na poszczególnych fakturach do dnia zapłaty – co do zasady nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Przede wszystkim wbrew apelacji – żądanie zawarte w pkt 2 pozwu nie było jednoznaczne i wcale nie musiało oznaczać, iż powód nie żąda skapitalizowanych odsetek. Jakkolwiek nie użył on słowa: „skapitalizowanych”, ale żądanie o odsetki zawarł w odrębnym punkcie, a nadto użył słowa: „naliczonych” (a nie „naliczanych” czy „liczonych”), co sugeruje jakąś kwotę, a przez dołączenie do pozwu załącznika k. 39 przedstawiającego wyliczenie kwot odsetek od poszczególnych dat wymagalności do dnia 30.06.2011 r., naprowadził na taką właśnie konstrukcję żądania jak skapitalizowane odsetki.

Co ważniejsze – orzeczenie Sądu w powyższym przedmiocie niczego nie zmienia, a wręcz wydaje się korzystniejsze dla pozwanego, bowiem obejmuje odsetki biegnące wyłącznie do dnia 30.06.2011 r., a nie do dnia zapłaty (który niewątpliwie byłby późniejszy).

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 232 kpc poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, polegające na dowolnym przyjęciu, że pozwany zobowiązał się płacić z tytułu dzierżawy czynsz miesięczny w wysokości 1.830 zł brutto, podczas gdy pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia

przez powoda wysokości dochodzonych roszczeń (pkt 4 sprzeciwu), a powód nie przedstawił egzemplarza umowy, z której przyjęta przez Sąd Okręgowy wysokość miałyby wynikać - nie został oparty na mocnych argumentach.

Istotnie w pkt 4 sprzeciwu pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia przez powoda wysokości dochodzonych roszczeń; do wykazania tychże w zakresie umowy dzierżawy nie był jednak niezbędny dokument umowy, bowiem takowa umowa nie musiała być zawarta na piśmie. Wysokość czynszu mogła zostać ustalona ustnie.

Zaznaczyć wypada, iż pozwany w sprzeciwie przyznaje, iż w 2008 r. korzystał z ciągnika siodłowego powoda, na podstawie umowy dzierżawy (k. 90-91), że umowa dzierżawy zobowiązywała go do płacenia czynszu (k. 90), że dwukrotnie wpłacił tytułem czynszu dzierżawnego po 830,00 zł (k. 92), że część należności za czynsz dzierżawny pokrył kwotą 5.000,00 zł (k. 93), w końcu że powód umorzył zobowiązanie z tytułu czynszu dzierżawnego (k. 92). Skoro tak - to obowiązywał pozwanego czynsz dzierżawny, przy tym on sam nie podaje w istocie jego kwoty w skali miesiąca. Sąd Okręgowy słusznie uznał w tych okolicznościach, iż twierdzenia powoda w tym przedmiocie, jako konkretne, są wiarygodne.

Trudno nie podzielić zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na błędnym wyprowadzeniu wniosku co do daty płatności za fakturę nr (...). Istotnie, datą płatności faktury nr (...) nie był dzień 10.08.2008 r., a data 31.03.2008 r. (v. k. 23).

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 229 kpc przez dowolną a nie wszechstronną ocenę dowodów polegającą na nieuwzględnieniu w rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego treści odpowiedzi powoda na sprzeciw pozwanego nie zawiera przekonywującego uzasadnienia. Tu, wbrew pozwanemu, wskazać wypada, iż brak jest w wyjaśnieniach i oświadczeniach powoda przyznania faktu zapłaty spornych należności. Nie można powyższego zarzutu w sposób przedstawiony jak w apelacji, bez wskazania, które dowody przemawiają za twierdzeniami pozwanego i które Sąd Okręgowy niesłusznie pominął – zweryfikować. To samo dotyczy zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc przez błędne ustalenie faktyczne, iż z wyciągów bankowych pozwanego nie wynika z jakiego tytułu przelewy te wykonano oraz zarzutu naruszenia art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc polegające na pominięciu wniosków dowodowych z umowy rachunku bankowego oraz dokumentów wskazanych w załączniku nr 2 do sprzeciwu od nakazu zapłaty, na okoliczności w nim wymienione.

Trafny jest zarzut naruszenia art. 233 kpc przez błędne ustalenie faktyczne odnośnie faktur, w stosunku do których pozwany podniósł zarzut przedawnienia, a polegające na nieuwzględnieniu w ich wyliczeniu faktur nr (...), podczas gdy w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutem przedawnienia objęto również i te faktury, jak i kolejny zarzut dotyczący nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia odnośnie faktur nr (...). Istotnie pozwany zgłosił kwestię przedawnienia w stosunku do każdej z faktur dotyczących usług spedycyjnych, w tym także do nr (...) i (...) (v. k. 89). Zarzut przedawnienia jest słuszny. Zgodnie z art. 803 § 1 kc roszczenia z umowy spedycji przedawniają się z upływem roku. W myśl § 2 art. 803 kc termin przedawnienia zaczyna biec we wszystkich wypadkach, poza roszczeniami z tytułu uszkodzenia lub ubytku przesyłki oraz całkowitą utratą przesyłki lub jej dostarczeniem z opóźnieniem - od dnia wykonania zlecenia. Powyższy przepis, mający charakter bezwzględnie obowiązujący, jest przepisem szczególnym wobec art. 118 kc wyłączając stosowanie do omawianej umowy terminów tam przewidzianych. Nie zachodzą żadne normatywne racje do przyjęcia, iż przedawnienie roszczeń z tytułu umowy spedycji w stosunkach pomiędzy podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą wynosi trzy lata.

Zlecenie - usługi spedycyjne wykonano w dniach: 29.02.2008 r. (faktura nr (...) k. 23), 31.03.2008 r. (faktura nr (...) k. 21), 30.04.2008 r. (faktura nr (...) k. 18), 31.05.2008 r. (faktura nr (...) k. 15), 30.06.2008 r. (faktura nr (...) k. 12).

Pozew datowany 01.07.2011 r. wniesiono do Sądu dnia 07.07.2011 r. (k. 2), a zatem po upływie rocznego terminu przedawnienia z art. 803 kc.

Faktury dołączone do pozwu wymieniały taką usługę jak spedycja, i nie ma podstaw, do czego usiłował przekonać powód (k. 156), iż nie była to spedycja, a usługi przewozowe czy inne. Strony w momencie wykonywania usług w 2008

r. nie miały wątpliwości, iż chodzi o spedycję. W każdym razie sam powód do chwili wytoczenia powództwa zgłaszał, iż była to spedycja, a treść faktur pod tym względem jest jednoznaczna.

Żadna czynność nie przerwała biegu przedawnienia; w odpowiedziach pozwanego na wezwania powoda do zapłaty należności trudno dopatrzeć się uznania, które przerwałoby bieg terminu przedawnienia.

Nie ma też podstaw z art. 5 kc do nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia; w tym zakresie ze strony powoda nie padły jakiegokolwiek przekonywujące argumenty.

Za zasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc przez błędne ustalenie sumy należności wynikających z faktur (...), którą Sąd Okręgowy określił na kwotę 34.989,60 zł.

Niezrozumiały jest rachunek przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wydaje się, że Sąd Okręgowy pominął fakturę nr (...) z dnia 30.06.2008 r. na kwotę 5.709,60 zł (też dotyczącą spedycji), to jednak i tak nie daje wyniku 29.499,60 zł, a 27.596,40 zł (z tytułu spedycji).

Wobec słusznego zarzutu przedawnienia roszczeń z faktur: nr (...) na kwotę 6.661,20 zł (k. 23), nr (...) na kwotę 5.709,60 zł (k. 21), nr (...) na kwotę 5.709,60 zł (k. 18), nr (...) na kwotę 3.806,40 zł (k. 15) i nr (...) na kwotę 5.709,60 zł (k. 12) – oddalić należało powództwo w zakresie kwoty - łącznie - 27.596,40 zł.

W przypadku roszczeń z tytułu dzierżawy ciągnika - nie są one przedawnione. Roszczenie o zapłatę czynszu jest świadczeniem okresowym, zatem przedawnia się z upływem trzech lat (art. 118 kc). Wymagalność faktury nr (...) r. na kwotę 1.830,00 zł przypadła na dzień 07.07.2008 r. (k. 13), faktury nr (...) na kwotę 1.830,00 zł - na dzień 08.08.2008 r. (k. 10), faktury nr (...) r. na kwotę 1.830,00 zł - na dzień 07.09.2008 r. (k. 7), zatem nie były to należności przedawnione w dacie wytoczenia powództwa (07.07.2011 r.).

Wbrew pozwanemu kaucja 5.000,00 zł - jak wynika z faktury nr (...) (k. 129) nie została wpłacona. Powoływane przez skarżącego ustalenie Sądu I instancji co do zapłacenia powyższej kwoty nie ma znaczenia dla oceny przedmiotowych aktualnie omawianych należności, bowiem – nawet gdyby uznać, iżby rzeczywiście taka zapłata miała miejsce, to z niczego nie wynika, aby mogła pokryć należności z faktur nr (...).

Łącznie więc powodowi przysługuje na podstawie art. 693 § 1 kc kwota 5.490,00 zł z tytułu dzierżawy ciągnika - i co do tego świadczenia apelacja jest niezasadna, oraz odsetki w kwocie: 697,68 zł + 679,23 zł + 661,93 zł (k. 53), łącznie 2.038,84 zł - w tym też zakresie apelacja nie jest zasadna. Powództwo o zapłatę różnicy pomiędzy 34.989,60 zł i 5.490,00 zł podlegało oddaleniu, jak też powództwo o zapłatę różnicy pomiędzy 13.760,47 zł i 2.038,84 zł podlegało oddaleniu (art. 6 kc).

Wobec częściowego uwzględnienia apelacji Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok - na zasadzie art. 396 § 1 kpc. W pozostałym zakresie apelację oddalono (art. 385 kpc).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 100 i 108 § 1 kpc oraz § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461).